

РЕШЕНИЕ

№ 5243

гр. София, 05.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 02.08.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **6431** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.84, ал.1 във вр.с чл.76б, ал.1, т.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) и чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на М. Х., гражданин на М., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], чрез адв.П., срещу Решение № 18-ОК/10.06.2022 г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците, с което не е допусната последващата молба на оспорващия за предоставяне на международна закрила, подадена с вх.№ УП-14843/23.05.2022 г.

Подателят на жалбата счита, че оспореният акт е незаконосъобразен, като постановен в противоречие с материалноправните разпоредби на закона. Настоява, че е изложил нови обстоятелства към молбата си за международна закрила. Оплаква се, че административният орган неправилно не е кредитирал представените от него нови доказателства. Отправя до Съда искане за отмяна на административния акт и връщане на препиката на интервюиращия орган с указания да допусне молбата до производство по предоставяне на закрила. В с.з. жалбоподателят се явява лично и с процесуалния си представител адв.Б., поддържа жалбата и моли Съда да я уважи по изложените в нея съображения.

Ответникът – Интервюиращ орган в ДАБ - в с.з. чрез юк.П. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

Съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Страните не спорят, че с молба от 27.07.2015 г. жалбоподателят е поискал закрила в РБългария. На проведеното на 03.08.2015 г. интервю той е заявил, че е напуснал М. нелегално през 2011 г. Отишъл е в Б., където е останал около 6 месеца. После нелегално е преминал в И. и е останал 4 месеца, после в П. е живял 6 месеца, в И. – 2 месеца, в Турция – около 2 години. Напуснал е Турция, защото там не е получил документ за пребиваване и не е имал работа. Тогава е разбрал, че държавите в Европа помагат на хора като него. В България е влязъл нелегално през м.май 2015 г. Като причина за напускане на страната на произход сочи конфликта между будисти и мюсюлмани в М., заради който е можел да бъде убит.

С Решение № ДС-3082/04.09.2015 г. е образувано производство за предоставяне на статут. Същото е спряно с решение от 28.10.2015 г. поради самоволно напускане на чужденеца, за когото административният орган приел, че е в неизвестност. С решение от 19.02.2016 г. производството е прекратено.

С молба от 13.05.2016 г. чужденецът е поискал възобновяване на производството. На проведеното на 10.06.2016 г. интервю е заявил, че е напуснал М. заедно с родителите си през 2001 г. – 2002 г., когато е бил около 10-11 годишен, и оттогава не се е завръщал в М.. Живял е в Б. до 2010 г., когато е отишъл в И., след това в П., И. и Турция. В Турция е работил няколко години в текстилна фабрика в [населено място]. В България е влязъл нелегално, укрит в товарен влак. Съобщава, че никога не е имал документи и няма роднини в М.. В Б. е работел на полето като земеделец, но е изкарвал по 50 стотинки на ден. Когато е пораснал, можел да изкарва по около 1 лев, а към после – 2 лева. Уточнява, че баща му и чичо му са били преследвани на религиозна основа в М. и затова са избягали в Б.. Той не е имал проблем с властите в М. или Б., тъй като тогава бил малък. Като причина за нежеланието си да се завърне в страната на произход е посочил, че там няма нищо, всичко е заграбено. В Б. е живял нелегално, нямал е възможност да получи документи и да живее нормално. Заявява, че желае единствено да преживява. Не може да се завърне в М., защото ако пожелае да си върне земята или къщата, ще бъде убит. Затова не би се осмелил да се върне в М., а ако се върне в Б., ще бъде екстрадиран в М.. В България иска закрила, за да има покрив и прехрана.

По молбата за закрила е постановено Решение № 9210/10.05.2017 г. на Председателя на ДАБ, с което е отхвърлена молбата на чуждия гражданин за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението е обжалвано пред АССГ и с Решение № 4731 от 13.07.2017 г. на същия съд по адм.дело № 6232/2017 г. жалбата е отхвърлена. Съдебният акт е оставен в сила с Решение № 6983 от 29.05.2018 г. на ВАС по адм.дело № 11367/2017 г.

Кандидатът е подал повторна молба за закрила рег.№ УП-14843/16.01.2019 г., в която е посочил нови обстоятелства - данни за възникнало през м.август 2017 г. ново етническо прочистване срещу мюсюлманите в М.. По молбата е постановено Решение № 10-ОК/29.01.2019 г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което същата молба не е допусната до разглеждане. Решението е обжалвано пред АССГ и с Решение № 4406 от 27.06.2019 г. на същия съд по адм.дело № 1556/2019 г. е отменено.

Така последващата молба за закрила е допусната до общо производство и е регистрирана. С чужденеца е проведено интервю на 25.07.2019 г., на което той е заявил, че семейството му е имало проблеми в М., защото са мюсюлмани. През 2002 г. будистите са ги прогонили и всичките му роднини – съпруга с две деца, родители и брат, живеят в Б.. Децата не ходят на училище, защото нямат документи. От 2004 г. до

2010 г. е работел като земеделец. След това е отишъл в И., където е работел каквато работа намери. После е отишъл в П. и И., където е бил помощник шивач. След това в Турция, [населено място], е работел в подобна работилница около две години и половина. С парите, които е изкарвал в тези страни, се придвижвал, но не е можел да изпраща средства на семейството си. Едва в България е успял да спестява пари и да праща на семейството си. Споделя, че напуснал страната на произход поради проблема с будистите, които бият и гонят Р.. В Б. те също не са харесвани, а освен това няма работа. В П. и И. е било опасно, а в Турция не получил документи. Заявява, че иска да си намери работа и да живее спокойно, да разполага с документи, за да могат децата му да учат. Съобщава, че не членува в политическа партия, няма проблеми с армия и полиция, не му е оказвано насилие, не е арестуван и задържан, съден или осъждан. Посочва, че при евентуално завръщане в М. ще бъде убит, а в Б. ще бъде настанен в лагер или в затвор, защото няма документи. По молбата е постановено Решение № 336/28.01.2020 г. на Председателя на ДАБ, с което е отхвърлена молбата за предоставяне на международна закрила. Решението е обжалвано пред АССГ и с Решение № 4110 от 23.07.2020 г. на същия съд по адм.дело № 1826/2020 г. е отменено. Съдебният акт е отменен с Решение № 6441 от 28.05.2021 г. на ВАС по адм.дело № 10044/2020 г., като спорът е решен с отхвърляне на жалбата. Прието е, че кандидатът е икономически мигрант и не отговаря на изискванията за международна закрила, тъй като не формулира основателни опасения от преследване по причините, посочени в чл.8, ал.1 ЗУБ.

С последваща молба рег.№ УП-14843/23.05.2022 г. жалбоподателят е поискал отново да бъде регистриран като лице, търсещо международна закрила. Мотивирал се е с обстоятелството, че в страната му през 2021 г. е извършен военен преврат. След свалянето на правителството представители на етнически малцинства, свалени депутати и лидери на протести са сформирали военна дивизия и са обявили война на хунтата. При това положение М. се намира в положение на въоръжен конфликт. Към молбата е приложил писмени доказателства: разпечатка на статия от сайта на Council of foreign relations (Съвет за външни отношения) от 31.01.2022 г. със заглавие: „Проблемната история на М., преврати, военно управление и етнически конфликт“, с линк:

<https://www.cfr.org/backgrounder/myanmar-history-coup-military-rule-ethnic-conflict-rohiny>;

разпечатка на статия от сайта на BBC N. от 01.02.2022г., със заглавие:

„Смъртоносните битки, които насочиха М. към гражданска война“, с линк:

<https://www.bbc.com/news/world-asia-60144957>; статия от информационния уебсайт „Vaticannews“ от 14.01.2022 г. със заглавие: „М.: Църквата призова към молитви за мир“, с линк:

<https://www.vaticannews.va/bg/church/news/2022-01/myanmar-zarkvata-prisovava-kam-molitvi-za-mir.html>;

разпечатка на статия от сайта на вестник Дума от 13.04.2021 г., със заглавие:

„Гражданска война застрашава М.“, с линк:

<https://duma.bg/grazhdanska-voyna-zastrashava-myanmar-n235946>; статия от информационния уебсайт „Актуално.ком“ от 30.03.2021г. със заглавие „Гражданска война назрява в М., жертвите са поне 500“, с линк

<https://www.actualno.com/asia/grajhdanska-voyna-nazriava-v-myanmar-iertvite-veche-sa-nad-500-news-1576466.html>.

По указаната молба е постановено обжалваното в настоящото производство Решение № 18-ОК/10.06.2022 г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което не е допусната

последващата молба до производство за предоставяне на закрила. Административният орган е изтъкнал, че военният конфликт не е ново събитие, а то е съществувало и при предходното производство, където е разгледано и нежеланието на чужденеца да се завърне в страната си. Посочил е, че чужденецът не е представил актуална информация, засягаща пряко личното му положение в конфликта.

По делото са приети писмени доказателства, представени с административната преписка, както и справка за актуалното положение в М..

В с.з., проведено на 02.08.2022 г. жалбоподателят направи изявление по реда на чл.76 ГПК, в което сподели, че в България е от девет години и иска да остане тук. Не е правил грешки, спазвал е обществения ред. Живее под наем, може да се издържа, работил е като готвач в ресторант. В страната си има проблеми, там се води гражданска война.

Съдът ще обсъди изявлението при излагане на правните си изводи.

При така установеното от фактическа страна Съдът достигна до следните правни изводи:

Оспореният акт е връчен надлежно на своя адресат на 27.06.2022 г., а жалбата, въз основа, на която е образувано настоящото производство, е подадена от упълномощен от жалбоподателя адвокат по пощата на 06.07.2022 г. Изложеното мотивира Съда да приеме, че жалбата е процесуално допустима.

Обжалваното решение е издадено от А. В., мл.експерт в Регистрационно-приемателен център-С. на ДАБ, определен за интервюиращ орган със Заповед № РД05-781/09.12.2020 г. на Председателя на ДАБ. Актът е издаден в срока по чл.76б, ал.1 във вр.с ал.2 ЗУБ, следователно е налице темпорална компетентност на административния орган. Решението е издадено в изискуемата от закона форма, съдържа реквизитите на индивидуален административен акт по АПК, мотивирано е с фактическите и правни основания за недопускане на молбата.

Не се установяват данни за нарушаване правата на жалбоподателя по чл.76в, ал.1 ЗУБ – липсват данни той да е потърсил съдействие и помощ от страна на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците и на други правителствени или неправителствени организации (чл.23, ал. 1ЗУБ); да е поискал достъп до събраната информация, въз основа на която ще бъде взето решение (чл.29а ЗУБ). Жалбоподателят не се ползва от временна закрила, което изключва приложението на чл.58, ал.7 ЗУБ. Ето защо Съдът намира, че процедурата по проверка на допустимостта на последващата молба е надлежно проведена. Административният орган не е допуснал процесуални нарушения - изяснил е заявените от кандидата обстоятелства във връзка с индивидуалното му положение.

Правилно настоящата молба е приета за последваща. Легалната дефиниция на понятието "последваща молба" се намира в разпоредбата на § 1, т.6 от ДР на ЗУБ и се определя като молба за предоставяне на международна закрила в РБългария, която чужденецът подава, след като има прекратена или отнета международна закрила или производството за предоставяне на международна закрила в РБългария е приключило с влязло в сила решение и чужденецът не е напуснал територията на РБългария. Втората хипотеза - производството за предоставяне на международна закрила в РБългария да е приключило с влязло в сила решение и чужденецът да не е напуснал територията на Република България, е дадена при условията на алтернативност след използвания от законодателя съюз "или", следователно за жалбоподателя е изпълнена

втората хипотеза от нормативния текст - производството за предоставяне на международна закрила в РБългария е приключило с влязло в сила решение и чужденецът не е напуснал територията на РБългария, което е достатъчно да се приеме, че молбата му е последваща по смисъла на закона.

Правилото на чл.13, ал.2 ЗУБ предвижда, че подадена последваща молба за международна закрила, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, се преценява по реда на глава шеста, раздел III. На свой ред нормата на чл.76а от закона визира задължението на административния орган да прецени допустимостта на последващата молба за международна закрила нейната, преди да се пристъпи към разглеждането ѝ по същество. Съгласно чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ в срок до 14 работни дни от подаването на последващата молба за международна закрила интервюиращият орган единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да се провежда лично интервю, взема решение, с което не допуска последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила. Процедурните правила относно разглеждането на последващите молби са уредени в чл.42 от Директива 2013/32/ЕС, като е предоставено на държавите-членки право да могат да уредят в националното си законодателство правила за предварителното разглеждане съгласно чл.40. Тези правила могат да задължават съответния кандидат да посочи фактите и да изложи доказателства, които оправдават новата процедура. В случая интервюиращият орган е действал в съответствие с европейските процедурни правила.

В последващата си молба жалбоподателят се е позовал на промяна в обществено-политическата обстановка в държавата си на произход. Тези негови доводи са относими към поисканата от чужденеца закрила в аспекта на предоставяне на хуманитарен статут.

Съдът не споделя тезата на интервюиращия орган, че чужденецът е следвало да представи информация, засягаща пряко личното му положение в конфликта.

Съгласно чл.9, ал.1 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. С цел да се даде отговор относно наличието на предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, следва да се разгледат в сравнителен план трите вида "тежки посегателства", посочени в чл.9, ал.1 от закона, представляващи условията, които трябва да бъдат изпълнени, за да може дадено лице да се счита способно да търси хуманитарен статут, когато има сериозни и потвърдени основания да се смята, че молителят е изложен на "реална опасност от такива посегателства" в случай на връщане в съответната страна. При разглеждането на този въпрос Съдът съобразява и решение на Съда на Европейския съюз от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г. Съгласно посоченото решение на СЕС следва да се отбележи, че използваните в чл.15, б.а) и б) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти относно условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила изрази "смъртно наказание", "екзекуцията", както и "изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, наложени на молител", абсолютно идентични на тези, посочени в ЗУБ,

обхващат ситуации, при които молителят за хуманитарен статут е специфично изложен на опасността от определен вид посегателство. От друга страна, посегателството, дефинирано в чл.15, б."в" от Директивата като изразяващо се в "тежки и лични заплахи срещу живота или личността" на молителя, обхваща една по-обща опасност от посегателство.

Всъщност по-скоро се имат предвид в по-широк план "заплахи срещу живота или личността" на цивилно лице, отколкото определени насилия. Освен това тези заплахи са присъщи на обща ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт". На последно място, разглежданото насилие в основата на посочените заплахи е квалифицирано като "безогледно", термин, който предполага, че насилието може да се разпростира към лица без оглед на личното им положение. В този контекст изразът "лични" трябва да се разбира като обхващащ посегателства, насочени срещу цивилни лица без оглед на тяхната самоличност, когато степента на характеризиращо протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи тежките заплахи, посочени в чл.15, б."в" от Директивата. Това тълкуване, което е в състояние да осигури приложно поле, присъщо на чл.15, б."в" от Директивата, не се опровергава от формулировката на съображение 26 от нея, според което опасностите, на които изобщо е изложено населението или част от населението на една страна, обикновено не представляват сами по себе си индивидуални заплахи, които могат да бъдат квалифицирани като тежки посегателства. Макар въщност това съображение да предполага, че само обективното констатиране на свързана с общата ситуация в дадена страна опасност по принцип не е достатъчно за установяване, че прогласените в чл.15, б."в" от Директивата условия са изпълнени по отношение на определено лице, неговата редакция чрез използването на израза "обикновено" все пак допуска хипотезата за извънредна ситуация, която би се характеризирала с толкова висока степен на опасност, че да съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че това лице индивидуално би било изложено на разглежданата опасност.

В тази връзка Съдът следва да обсъди наличните по делото информационни източници за актуалната обстановка в М.

По отношение на сигурността в страната в представената справка е посочено, че въоръжените сили свалят демократично избраното гражданско правителство чрез държавен преврат на 1 февруари 2021 г., обявяват извънредно положение и прехвърлят всички изпълнителни, законодателни и съдебни функции към Държавния административен съвет - авторитарна военно-административна организация, ръководена от главнокомандващия на въоръжените сили М. Аунг Х.. Военните арестуват ключови цивилни лидери и разпускат всички национални и поднационални законодателни органи, включително парламента на Съюза, принуждавайки много избрани членове да напуснат домовете и офисите си или да бъдат изправени пред потенциален арест. На 5 февруари 2021 г. избрани парламентаристи от Националната лига за демокрация и свързаните с нея политически партии сформират комисия, представляваща парламента на Съюза, която впоследствие обявява военния режим за „нелегитимен“ и конституцията от 2008 г. за суспендирана, след което на 16 април е провъзгласено „Правителство на националното единство“, правителство в изгнание.

Общонационалните протести за демокрация след преврата и Движението за гражданско неподчинение, продължаващи от ноември, се противопоставят на усилията на режима за упражняване на пълен административен контрол върху управляващите институции. Режимът отговаря с репресивни тактики като масови арести на политически опоненти и използване на

насилие срещу невъоръжени лица.

Борбата между военните сили на правителството и етническите въоръжени организации продължава и Правителството на националното единство обявява на 16 април, че създава въоръжени групи на Народната отбрана, които ще си сътрудничат с етническите въоръжени организации. В М. има съобщения за сблъсъци между военните и терористичната организация на рохингите О. лига на армията А./А. (ULA/AA) в щата Р. през месец юли 2022 г. В щата К. битките между сепаратистката Армия за независимост на К. К./KLA и военните продължават през м.юли 2022 г.

Не може да се отрече, че обстановката в М. е сложна, но нито обсъдената справка, нито приложените от самия жалбоподател към последващата му молба, сочат на налично в страната безогледно насилие, което би застрашило живота и здравето на чуждия гражданин. Доколкото от обясненията на чужденеца не може да се установи съществуването на преки тежки лични заплахи за личността му в М., както и липсата на сериозни потвърдени основания да се смята, че самото му присъствие там го излага на реална опасност, не може да се приеме, че са налице основания за предоставяне на хуманитарен статут. Това изключва необходимостта от образуване на ново производство по предоставяне на международна закрила.

Освен това самият жалбоподател на проведеното интервюто е заявил, че причината за нежеланието му да се завърне в страната на произход е, че там няма нищо, всичко е заграбено. Това налага извода, че са минимални изгледите той да се върне именно в М., а не в трета сигурна страна. Такава е Б., където чужденецът е живял продължителен период от време и където се е оженил, като съпругата му е гражданка на Б., и където са се родили двете му деца. В Б. се предоставя значителна закрила и помощ на пребиваващите там рохинги, както и че компетентните органи в тази страна работят съвместно с В. за издаване на лични карти и осигуряват закрила и по-добри възможности за достъп до услуги на рохингите.

Ето защо следва да се приеме, че липсват доказателства жалбоподателят да е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко и унизително отношение, тежки и лични заплахи срещу живота и личността му като гражданско лице в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

По отношение на споменатата етническата група рохинга отново от справката се установява, че те са мюсюлманско малцинство без гражданство от М., за което се смята, че наброява около 1 милион души. Страната не ги признава нито за граждани, нито за една от 135-те признати етнически групи и официалните мианмарски власти ги разглеждат като нелегални имигранти. Съобщава се за сблъсъци между рохинга и силите за сигурност в страната, както и между тях и други етнически групи в Р., предимно будистки. Дори будистки монаси са обвинени в подбуждане към насилие срещу рохинга. Общности от бежанци рохинга живеят предимно в Б., като някои мигрират в М., където обикновено работят нелегално. Законите дискриминират рохинга, нарушавайки тяхната свобода на движение, образование и заетост.

Правителството в М. не признава рохинга за свои граждани, тъй като ги счита за бангладешци или бенгалци. Официалните мианмарски власти считат, че рохинга са фермери от сегашен Б.. Мнозина от тях пристигат в М. по време на британското управление, от 1824 до 1948 г., когато М. се смята за провинция, управлявана от Британска И.. Р. са изпратени там като работници.

Много от рохингите твърдят, че са потомци на мюсюлмански търговци, които могат да бъдат проследени до девети век. В действителност сред тях вероятно има смесица от етноси. Когато М. придобива независимост през 1948 г., рохингите имат възможност да кандидатстват за лични карти, които им дават някои права. Но след военния преврат през 1962 г. рохингите губят този статут и се смятат за чужденци. Издадени са им чуждестранни лични карти. Според закона за гражданството от 1982 г. на рохинга е разрешено да кандидатстват за гражданство само ако владеят официално признат език и имат доказателство, че семейството им е живяло в страната преди независимостта.

Р. са изправени пред репресии от 70-те години на миналия век насам, по-интензивно през 2011 г., когато правителството се трансформира от военна администрация в цивилна. След неуспешен опит за въстание на рохингите, са извършени репресиите срещу тях. Те остават изключени от националния списък със 135 признати етноса в М.. Вследствие на принудително преместване на повече от 740 000 рохинги в Б. през 2017 г. в щат Р. остават около 600 000 от тях. В момента рохингите могат да се връщат или да напускат селищата си в щат Р. със одобрение от правителството. Мнозина живеят в бедни лагери, а други прекарват дълги периоди в селища на вътрешно разселени лица в други щати.

Режимът не винаги си сътрудничи с В. или други хуманитарни организации при предоставянето на закрила и помощ на бежанци, завръщащи се бежанци, търсещи убежище или други загрижени лица. Местните закони не предвиждат предоставяне на убежище или статут на бежанец, а правителството не е създадо система за предоставяне на закрила на бежанците. В. не е регистрирал нито един търсещ убежище през годината.

Съдът не намира за доказано, че с оглед религиозната принадлежност на жалбоподателя, той би бил застрашен от тежки посегателства по смисъла на чл.9, ал.1, т.2 и т.3 ЗУБ. Личната му бежанска история не сочи наличие на основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. По делото не е установен висок интензитет на безогледно насилие в страната му, поради което по отношение на него не могат да намери приложение поисканата закрила по чл.8 и чл.9 ЗУБ.

Т. закрила лице последователно е напускало всяка от страните, в които е живяло за определени периоди от време, по икономически подбуди, с цел повишаване стандарта си на живот. На проведеното в административното производство интервю жалбоподателят е заявил, че в един момент е разбрал, че държавите в Европа помагат на хора като него, надявал се е да се установи в България легално и да си изкарва прехраната. Този стремеж не може да се разглежда като основание за предоставяне на международна закрила.

Следва да се отчете обстоятелството, че кандидатът за закрила е напуснал М. по волята на родителите си и в един продължителен период от време е живял необезпокояван в други държави, за които лично е заявил, че не е имал проблеми с етническата си принадлежност. Така установените факти разкриват липсата на особено отношение към него от страна на официалните власти в държавата му по произход.

Съвкупната преценка на изложените дотук факти и обстоятелства налага извод за законосъобразност на обжалваното решение, като същото отговаря на условията за редовно действие на административен акт, което предпоставя отхвърляне на жалбата против него.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на М. Х., гражданин на М., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], срещу Решение № 18-ОК/10.06.2022 г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците, с което не е допусната последващата молба на оспорващия за предоставяне на международна закрила, подадена с вх.№ УП-14843/23.05.2022 г.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: